

CHRONICLE

Noviny Pražského studentského summitu / Prague Student Summit Newspaper

www.studentsummit.cz

30. ledna 2010

4/XV

Hodnocení projevů
podruhé

4

Vídeň, Wien,
Vienna!

7

Rwandská genocida
a role OSN

11

„Tak tady se poprvé shodneme. To bych vám podepsal.“

Taková věta zazněla během rozhovoru jen jedinkrát. Ředitel vnějších vztahů Škoda Auto Radek Špicar a ekonom Pavel Kohout spolu málokdy souhlasili, redaktor týdeníku EURO Michal Kučera to spíše vyvažoval. Shoda přišla až v závěru a mimo záznam, kdy se oba pánové oprostili od svých profesí a uvažovali o tom, čím by chtěli být. Vyhrála fotografie a bar.

Hodně lidí dnes říká, že jsme z nejhorsšího venku. Já ale pravidelně vystupuji z metra na Muzeu, kde visí plakát s přebalem vaší knihy s podtitulem, že bude hůř. Opravdu to vidíte tak černě?

Pavel Kohout: Naopak, mně většina lidí vyčítá, že jsem příliš velký optimista. Je to otázka časového rozlišení. Před rokem, kdy vypukla akutní finanční krize, jsem říkal, že to není tak zlé a že se z toho ekonomika dostane. Skutečně se ukázalo, že se svět nezhroutí. Dočasně se ekonomika dokázala stabilizovat. To nejproblematičtější ale bude následovat za několik let nebo možná dokonce desetiletí. Mluvíme o problémech veřejných rozpočtů, stárnutí populace a dalším, o čem tady zatím nebyla řeč – problému vyčerpání přírodních zdrojů, zejména energetických surovin.

VINÍK KRIZE? EURO

Když dnes vidíme, jak krize zasáhla sousední Slovensko, které nedlouho před jejím vypuknutím přijalo společnou evropskou měnu, může se zdát, že je v tomto ohledu pro Českou republiku dobře, že s přijetím eura stále otálí. Souhlasíte s tím?

Radek Špicar: Používat argument „tato země přijala euro, a proto je na tom tak špatně, a tahle ho nemá, proto je na tom mnohem lépe“, je nesmyslné. Euro je jen jedním z faktorů, který rozhoduje o tom, zda se dané zemi a její ekonomice bude dařit, anebo ne. Ve hře je ale mnoho jiných vlivů. Důležité je například to, jak se vláda stará, nebo nestará o veřejné finance, jaký umožňuje růst platů ve státní správě, nebo jestli je **Pokračování na straně 6**

Model Evropské unie startuje!

Vážené ministryně, vážení ministři, předem bychom vám rádi pogratulovali k účasti a zároveň vás přivítali na čtvrtém ročníku Modelu Evropské unie Pražského studentského summitu.

Právě začal první ze tří dnů přípravy na konferenci Modelu EU, během kterých budete mít možnost poznat fungování Rady Evropské unie a komplexnost projednávaných dokumentů takřkajíc zblízka při diskuzích s předními profesionály ze státní, neziskové i byznys sféry.

Na přípravné workshopy následně naváže čtyřdenní závěrečná konference, kdy budete z pozice „svého“ státu jednat **Pokračování na straně 14**

Cesta tam a zase zpět: Georgetown–Praha

Jakub Kulhánek, bývalý účastník i organizátor Pražského studentského summitu, si odskočil z Georgetown University, aby nás navštívil. Mluvil o nabytých zkušenostech, semináři Madeleine Albrightové i o Medveděvi.

Kudy vedla cesta bývalého delegáta i organizátora Summitu na tak prestižní univerzitu jako je Georgetown?

Když jsem rok studoval na Erasmu v Anglii, považoval jsem to za svůjí metu, vrchol toho, co se mi podaří studovat v zahraničí. Nicméně jsem se před několika lety do-

stal na tři týdny do Washingtonu díky Billu Martinovi z PSSI (*pozn. red. Prague Security Studies Institute*), kterého jsem potkal právě zde, na Summitu. Ten mi ve Washingtonu zprostředkoval několik schůzek na různých místech. A tady můžeme mluvit o náhodě – čistě náhodou jsem se seznámil s člověkem, který

studoval na Georgetownu můj obor. Říkal jsem: „To je naprosto úžasný, to bych taky chtěl jednou studovat. Ale jak, prosím tě, zaplatíš 60 000 dolarů ročně?“ Od něj jsem zjistil, že získal plné stipendium od univerzity. Trochu jsem zpozorněl a on mi později pomohl zařídit schůzku **Pokračování na straně 3**

editorial

Sue Nguyen
tisková mluvčí

Milé čtenářky a čtenáři,

než jsem se stačila důkladněji zamyslet nad možným obsahem tohoto editoria, napsal se mi téměř sám ve chvíli, kdy jsem se rozhodla s vámi podělit o svůj čerstvý a docela kuriózní „chroniclový“ zážitek.

Díky jednomu ze služebně starších členů letošního přípravného týmu Summitu se mi do ruky dostalo podivné čtyřstránčí s názvem velmi povědomým: CH-R-O-N-I-C-L-E. Noviny Pražského modelu Spojených národů, prosinec 1999, ročník 5, číslo 2. Papírový stařeček měl lehounce zažloutlou tvář a jednotlivé listy necitlivě spojovala kovová sponka sešívačky.

Dle rozmázlých čar odhaduji, že s profesionální tiskárnou asi tenkrát AMO nespolečně pracovalo. Anebo byl tehdejší profi-tisk na úrovni mé domácí inkoustovky? Kdo ale dneska dokáže říct, jak se to tehdy všechno kulo, v tom minulém 20. století? Možná mi napoví právě ten očitý svědek ze starého papíru. A tak se pomalu začítám do historie...

Dozvídám se, že konference bude probíhat v Hotelu Praha, že šéfredaktorka Chronicle '99 nosila čer-

vené háro a že z tehdejších partnerů Modelu se do dneška zachovali jen tři (a všem se od té doby výrazně změnila loga).

Dnešní mnohastránkový Chronicle by si na první pohled se svým starším bráškou neměl co říci. Ti mladší sourozenci, jak mi všichni prvorození dáte jistě za pravdu, se vždycky těší modernějším oblečkům a pestřejším příležitostem. Ale po povědomém prostudování s radostí zjišťuji, že společnou krev by stejně nezapřeli: z obou tepenně stříká elán a nadšení psát, vzdělávat a komentovat — každý na svou dobu — zábavnou a poutavou formou a zároveň být skvělým a všeobecně oblíbeným doplňkem celého projektu. A to doplnkem nejen módním, ačkoli je dnes snad každému účastníkovi Summitu jasné, že korzovat po VŠE či konferenčních sálech s Chronicle v ruce patří v dobré společnosti již patnáct let ke slušnému vychování...

Věřím, že budete mít mou radu na paměti a nyní vám již za celou redakci přeji příjemné čtení!

ČTĚTE

Česko-Německo-Vietnamsko

Režisérská skupina Rimini Protokoll v Praze uvedla novou hru *Vùng biên giới* /Grenzgebiet/ Hraniční oblast. Jak vypadá dokument na jevišti?

Více na straně 5

Jak to padalo... Československo

Jaká byla naše revoluce? Byla opravdu tak sametová a svižná? A jak se na ni díváme dnes, po dvaceti letech?

Více na straně 8

Úhel pohledu

1/ Obáváš se jaderné hrozby z Íránu nebo KLDLR?

2/ Co si myslíš o nedávno schváleném schodkovém rozpočtu, který přijal Parlament ČR?

val. Do tvorby rozpočtu by politické strany a jejich představitelé neměli vůbec mluvit. Vládě by naopak měla být dána vůči rozpočtu mnohem větší moc.

TOMÁŠ BABINSKÝ
CSD

1/ Podle mě Írán i KLDLR můžou mít jaderné zbraně. Pro náš svět to nemusí být až takový problém, ale je potřeba mít prostředky k obraně, to znamená, že jsem pro umístění americké radarové základny v Česku jako jednoho z prostředků boje proti jadernému nebezpečí ze strany těchto států. Bohužel odstoupení USA od vyjednávání mi přijde poněkud smutné.

2/ Domnívám se, že největšími výdaji je vždy sociální systém a ten potřebuje zásadní reformu. Jednou z příčin jeho vstřícnosti je i populismus politických stran. Ze strany úřednické vlády se podle mě jednalo o velmi vstřícný krok. V úřednické vládě vidím, jako většina obyvatel ČR, šanci, která by měla být využita a její funkční období by mělo být prodlouženo na několik dalších let, protože se nyní prokazuje, že ve vládě jsou odborníci, a ne lidé, kteří střídají ministerstva až přespříliš rychle.

LENKA HABĚTÍNOVÁ
Model NATO

1/ Tato problematika by neměla být ani podceňována, ani přeceňována. Především bychom se měli věnovat dialogu s oběma zeměmi a nespolehat pouze na plané hrozby, ani se k nim neuchylovat. Osobně z jaderných zbraní strach nemám, věřím diplomacii.

2/ Myslím si, že dlouhodobě je tato politika státu neudržitelná. Ač je v době krize vhodné mít schodkový rozpočet, tak v současné době to není pro Českou republiku ideální — jsme zadlužení až příliš. Tak velké zadlužení pokládám za velice nezodpovědné.

JAN JEŽEK
WTO

1/ Osobně se jaderné hrozby neobávám, ale každopádně si myslím, že je na místě, aby se s těmito státy vedly další rozhovory. Rozhodně není v pořádku a ani se mi nelíbí, že USA zakazují, resp. říkají, co mají a nemají dělat ostatní státy. Smlouvy o odzbrojování vznikaly již od počátku mezi USA a Ruskem, resp. SSSR, ale protože tyto státy jsou teprve na začátku rozvoje těchto zbraní, nemají tendenci se do nich zapojit.

2/ Považuji to za velký vtíp. Úřednické vládě jsem docela věřil, ale tímto krokem u mě velmi klesla. Rozpočet měl být, vzhledem k okolnostem, mnohem nižší. Zvolila se úřednická vláda schválená všemi politickými stranami, která má být výrazně úspornější a má dělat všechno proto, aby stát fungoval a co nejlépe prospero-

SABINA DOBRUSKÁ
ECOSOC

1/ Ohledně jaderné hrozby od Severní Koreje mám zcela chladnou hlavu. Myslím si, že jaderný program KLDLR je jen páka na rozvinuté země (především na USA), aby KLDLR poskytly rozvojovou pomoc. Co se týče Íránu, myslím, že jaderný útok z jeho strany nehrozí. Írán by se tak sám zničil. Jaderné zbraně vyrábí z mého pohledu proto, aby si vymohl rovnocenné jednání od zemí, které je samy vlastní.

2/ Nedávno schválený rozpočet se mi zdá velmi nešťastným plánem, který by naši republiku mohl postavit do nepříjemné role zadlužené země. Z tohoto postu bychom se pak dostávali velmi obtížně.

Hosté čtvrtého workshopu

JINDŘICH ŠÍDLO

Vedoucí domácí redakce zpravodajství ČT. Vystudoval žurnalistiku na FSV UK. Působil v Českém deníku, v týdeníku Respekt, v deníku Mladá fronta Dnes a především pak v Hospodářských novinách. V současné době je politickým analytikem zpravodajství České televize. Je nositelem novinářské ceny Ferdinanda Peroutky.

Foto ceskatelevize.cz

ERIK TABERY

Šéfredaktor týdeníku Respekt, komentátor domácí politiky, publicista, který vystudoval žurnalistiku na FSV UK. Přispívá do deníků Mladá fronta Dnes a Lidové noviny. Zároveň je autor knih „Vládeme, neruší“, „Hledá se prezident“ či dokumentu „Tady je Šloufovo“. Je nositelem ceny Ferdinanda Peroutky a ceny Toma Stoparda.

Foto ceskatelevize.cz

ZDENĚK VELIŠEK

Komentátor, redaktor, moderátor. Vystudoval češtinu a hispanistiku na FF UK. Jako znalec problematiky EU působí jako editor pořadu Evropské události, který běží na ČT 24. Je člen Etického panelu České televize. Dříve pracoval také jako tlumočník a překladatel, v těchto funkcích působil i na Ministerstvu zahraničních věcí ČR.

VILIAM BUCHERT

Komentátor Mladé fronty Dnes, novinář. Vystudoval žurnalistiku na Fakultě žurnalistiky UK. Právě v MF Dnes můžeme objevit jeho články a rozhovory s významnými osobnostmi, například čínským premiérem nebo dalajlamou.

MILOŠ ČERMÁK

Novinář a spisovatel. Vystudoval kybernetiku na Elektrotechnické fakultě ČVUT. V současné době působí na katedře žurnalistiky FSV UK. V minulosti pracoval v deníku Lidové noviny a týdeníku Reflex. Je spoluautorem postmoderního komiksu Hana a Hana. Připravoval i televizní pořady Letem světem, Bez obalu a Zavináč.

Foto i.dnes.cz

Pokračování ze strany 1

s vedoucí toho programu. Popovídali jsme si a ona nakonec řekla: „Přihlas se, možnost, že bys dostal plné stipendium, tady je.“ A tak jsem se přihlásil, prošel všemi standardizovanými testy a dostal plné stipendium a teď na Georgetownu studuji.

V rámci svého studia na Georgetown University jsi byl vybrán pro seminář Madeleine Albrightové. Jak se ti tato možnost naskytla?

Mým podoborem jsou ruská a euroasijská studia. Studenti zde mají možnost vybírat si předměty napříč různými dalšími podoborami a právě jedním z těch nejžádanějších předmětů je American Foreign Policy Tool Box pro dvacet čtyři studentů z druhého ročníku, který učí paní Albrightová. Když jsem přijel na univerzitu, dozvěděl jsem se, že mě vybrali, ačkoliv jsem si netroufl se ani přihlásit. Kromě toho tam byli všichni už z druhého ročníku a já prvák. Ale dal jsme si dvě a dvě dohromady – je někdy dobré být z malé země, a jelikož se Albrightová narodila v Čechách a oba její rodiče byli Čechoslováci, tak mě vybrali, aby se pochlubili, že u nich studuje Čech. Tehdy jsem byl, myslím, jediný Čech na Georgetownu.

Myslíš si, že podobné vzdělávací projekty jako jsou Modely OSN mohou účastníkům pomoci se trochu „otrkat“?

Vzpomínám – a předesílám, že nejsem tak starý – že problém českého školství bylo jeho fungování na jednoduchém principu naučení se kvanta informací. Dostáváte tak velké množství informací, které si ani nemůžete přebrat, jen si je mechanicky zapamatujete. Studenti si následně mají rozsáhlé znalosti, ale neumějí je prezentovat. To je právě v zahraničí, jak ve Velké Británii tak v USA, nutností. A myslím si, že tím, že Pražský studentský summit umožňuje studentům mluvit před rozsáhlým publikem na odborné téma (a ne o tom, co včera viděli v kině), jim dává velkou výhodu do budoucna. Samozřejmě záleží, co si z toho jeho účastníci vezmou. Jako delegát jsem se toho taky bál a do dneška se trochu stydím, ale Summit pomáhá. Čím dříve si studenti uvědomí, že je to tu pro ně – aby se něco naučili a vyzkoušeli si to – tím víc jim to dá. Je to nesmírná příležitost.

Nestačí ale jen dobře mluvit. Ve Spojených státech se očekává, že studenti mají svůj názor, a oni ho také neustále prezentují. Ale i když

je forma úžasná, obsah se naprosto vytrácí. Je důležité si uvědomit, že znát fakta a ujasnit si, co chci říct, je nutným základem.

V poslední době se ozývají hlasy, že Rusko není ve skutečnosti tak nebezpečné, jak se rádo samo prezentuje. Jak to vnímáš ty?

Rusko rádo hrozí, ale otázkou je, co může reálně dělat, pokud o něm mluvíme jako o vojenské hrozbě. Rusko není za současné situace schopno pro armádu NATO představovat skutečnou hrozbu; nemá na to prostředky. Stále se sice drží svého jaderného arzenálu, což je jeho poslední pilíř postavení významného hráče na poli mezinárodních vztahů. Ale v Kremlu dobře vědí, že za pár let se jejich arzenál natolik ztenčí, že nebudou schopni konkurovat americkým silám. Dalším problémem je energetika. Všichni se obávají zavření kohoutků, ale neuvědomují si, že by si tím Rusko zavřelo kohoutky také a jeho rozpočet se zhroutil. Rusko potřebuje Západ. A s ekonomickou krizí je stále méně ochotné ke konfrontaci se Západem a objevují se tu náznaky vůle ke spolupráci.

Před několika měsíci Putin prohlásil, že se s Medveděvem dohodnou, kdo bude dalším prezidentem. Myslíte si, že Medveděv bude v budoucnosti více Putinovi oponovat?

Medveděv několikrát kritizoval vládu, ale nikdy ne premiéra. On mluví o tom, že poslední dekáda byla promarněná příležitost – a i když to může být v tomto tvrzení implicitně obsaženo – nikdy si nedovolil říct, že Putin to „zvorál“. Medveděv jezdí do zahraničí a potřásá si rukou se svými protějšky, ale to je převážně vše. Putin je stále prezentován jako muž činu.

*Yvette Sanderová
a Tereza Jermanová*

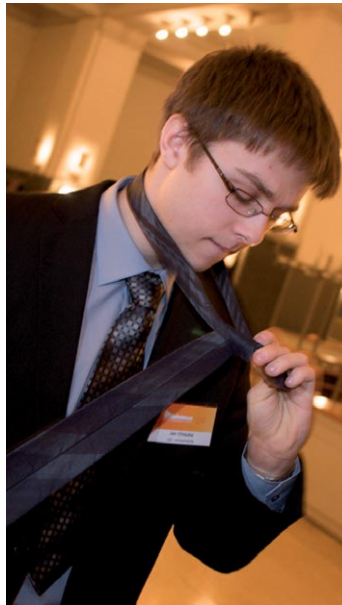
Labyrintem etikety

aneb Jak se neztratit ve změti společenských pravidel

Už teď mám noční můru z toho, že si zapomenu na slavnostní zahájení vzít silonky. Opravdu by to byl takový problém, když delegát Sierra Leone Ioni přišel ve svém národním oděvu a kolega z Bangladěše si vzal dokonce tenisky? Zita

Milá Zito, příklady, které uvádíš, jsou natolik rozličné, že jednoznačné odsouzení všech tří jednou větou by bylo trestuhodné, i když v některých případech možné. Hned na úvod je třeba poznamenat, že tenisky jsou opravdu obrovský problém, a jestli někdo v této obuvi na slavnostním zahájení potkáš, okamžitě ho za mnou pošli a já tohoto nezbedníka náležitě pokárám. A pána s bílými ponožkami jakbysmet.

Nyní k tvému dotazu. Na slavnostním zahájení i po celou dobu konference, je třeba být formálně oblečen. Pro znalce etikety, kteří nebudou dále číst tyto řádky, pro jistotu uvádím, že se v našem případě jedná o „business standard dress“. Co to znamená? Pánové si oblečou světlý či tmavý oblek a košili světlé barvy (nemusí být nutně bílá, v úvahu připadají i košile modré, krémové či béžové) s uvázanou kravatou, která bude barvou i svým vzorem ladit ke košili i saku. Někteří pánové budou možná koketovat s myšlenou motýlku namísto kravaty. Ty bych rád upozornil, že skutečný gentleman si

motýlek váže a bere si jej zásadně jen ke smokingu a fraku, takže na konferenci to není nejlepší volba. Je sice pravdou, že někteří naši politici si jej berou i k obleku, otázkou však zůstává, zda je chceme považovat za naše vzory. Pánové se obují zásadně do společenské obuvi, tedy do

bot šněrovacích, uzavřených a k tmavému obleku černých. Naprosto nepřijatelné jsou jakékoliv tenisky, sandály, papuče, gumáky a prostě vše, co nespĺňuje kategorii společenská obuv, stejně tak i ponožky světlé barvy budou trestány pohrdavými pohledy ostatních. Mimochodem doplňky typu hodinek s koženým řemínkem či kapesníčku v náprsní kapse jsou velmi elegantní.

Zito, šarmantní dáma jako jsi Ty, si oblékne nejlépe kostýmek, a to buď klasický se sukni s nejkratší možnou délkou těsně nad úroveň kolen, či dnes velmi moderní kalhotový kostýmek. Velmi praktické jsou i tzv. puzdrové šaty úzkého střihu. Silonky, na které ses ptala na úvod, jsou nezbytnou součástí Tvého oděvu, proto je třeba na ně také myslet. Pro tvou ladnou chůzi nejlépe poslouží lodičky s plnou, chceme-li uzavřenou, špičkou i patou. Veškeré krásné doplňky jsou samozřejmě vítány, ovšem nezapomeň, že všeho moc škodí, tedy že tři pestrobarevné náramky na rukách nejsou nejlepší volbou. Mysli na zdraví svých pánských kolegů a ramena nech také

pro jistotu zakrytá, ať nevzbuzuješ plané touhy.

Tvůj příklad s delegátem Sierra Leone je trochu zákeřný. Na jednu stranu není zrovna nejlepší přijít na slavnostní zahájení v typickém oblečení své země, nečiní tak ostatně ani diplomaté při vrcholných světových jednáních, avšak pokud bylo toto oblečení obdrženo darem při předchozí návštěvě velvyslanectví, a zástupce tohoto velvyslanectví je přítomen na zahájení, je namístě v rámci určité úcty a vděku si ho obléci. Každopádně je třeba zamyslet se nad tím, jestli takové oblečení není jen pouhopouhým samoúčelem k zaujetí pozornosti.

Těm z vás, vážené delegátky a delegáti, kteří touží po dokonalém oblečení na konferenci, doporučuji stránky www.dresscodeguide.com, kde zvolíte variantu „business standard“ a dozvíte se vše potřebné. Nebo stačí otevřít některou z publikací pana Ladislava Špačka, kde se naučíte například i tolik potřebné vázání kravaty.

Dominik Židek

Pro tuto rubriku čerpáme nejen z vlastních zkušeností, ale i z knih a pořadů Ladislava Špačka. S dotazy se můžete obracet na e-mailovou adresu dominik.zidek@amo.cz.

Hodnocení projevů podruhé

Přečtete si, jak jsme hodnotily vaše projevy! Na čem můžete do konference ještě zapracovat?

V minulém čísle Chronicle jsme v obecné rovině shrnuli, kterak jste si vedli při projevech na plenárním diskuzi, a věnovaly jsme se především možnos-

tem, jak se ve svém vystupování před početným publikem zlepšit. Nyní se posuneme o krůček blíže ke konferenci – přinášíme vám konkrétní hodnocení všech projevů, které v prosinci zazněly, a to formou tabulky. Obdobným způsobem budeme reflektovat i vaše výstupy na slavnostním zahájení konference, která se již kvapem blíží.

I tentokrát byly rozhodujícími kritérii konečného posudku obsah, forma, srozumitelnost a eye contact, z nichž jsme následně vyvodily počet hvězdiček. Maximálních pět hvěz-

diček jsme sice neudělili, ale o to více se těšíme, až nás v březnu překvapíte. Nelze totiž zpochybnit skutečností, že na diskuzi o globálních změnách klimatu bylo patrné zlepšení její úrovně. Stejně tak nás těší, že řečnický pulťák neovládli pouze zkušení delegáti – potřebnou dávku odvahy v sobě našla i spousta nováčků. Jak jinak pracovat na svém mluveném projevu než poučením se z osobních zkušeností?

Pokud mají někteří z vás zájem vyslechnout si více než je uvedeno níže v tabulce, neváhejte se obrátit přímo na Sue Nguyen, Kateřinu Humplíkovou či Terezu Jermanovou.

Pokračování na straně 5

„Obdobně budeme reflektovat i vaše výstupy na slavnostním zahájení blížící se konference.“

Pokračování ze strany 4

Stát	Hodnocení	Co oceňujeme	Co zlepšit
Velká Británie	****	věcný strukturovaný projev	místy monotónní
Nikaragua	****	zajímavý úvod, obsahově kvalitní	místy monotónní
Čína	***	typicky čínský projev	zpomalit, občas přehnaná dikce
Belgie	***	obsah v souladu s belgickou politikou	artikulace
Irsko	****	konkrétní návrhy řešení a postupů	méně se opírat o pultík
Kazachstán	****	velmi dobrý eye contact	obecný projev, konkretizovat
Chile	***	srozumitelný obsah	eye contact, obecný projev
Francie	****	eye contact, struktura řeči	místy až vizionářský projev
Litva	****	patrně zlepšení projevu od minule	víc osobitosti
Japonsko	***	plynulý projev	struktura, nepřírozená gradace
Brazílie	**	velmi dobrý eye contact	nesourodý obsah, příliš dílčí témata
Rusko	***	dobrá výslovnost, zajímavá přirovnání	zpomalit
Ázerbajdžán	***	zajímavé podněty v projevu	technika dýchání, chybí stanovisko
Indie	***	návrhy řešení, projev k věci	opatrně s některými formulacemi
Polsko	***	dobry závěr, ideální rychlost	držet se více tématu
USA	***	seriozně podaný projev	neobratně vyjádřené myšlenky

Doporučujeme

ČESKO-NĚMECKO-VIETNAMSKO

Režisérská skupina Rimini Protokoll se vrací do Prahy se svou hrou *Vùng biên giới* [vung bien zoi]. Představení vzniklo ve spolupráci Státní činohry Drážďany a Národního divadla Praha, kde mělo 2. listopadu svou českou premiéru. A jako jedné z účinkujících v tomto mezinárodním projektu mi dovolu,te, abych vás s tímto nekonvenčním, politicko-sociálně-historickým „Theaterstückem“ seznámila a rovněž vás pozvala na jeho druhé uvedení dne 3. února v Laterně Magice.

Foto theater.cz

Do Thu Trang

bývalá delegátka Modelu OSN

Česko-německo-vietnamsko? Co to má být? Tvoje utopická vize nějakého nového geopolitického uskupení? Myslíš, že ti to PSSáci sežerou?

Hm, asi těžko. Jen mě to napadlo v souvislosti s divadelním představením *Vùng biên giới* /Grenzgebiet/ Hraniční oblast.

To mi to překládáš nebo to má oficiálně tři jména? Nějak nepobírám...

Hm. Mně to bylo hnedka jasné. Asi takhle. *Vùng biên giới* je oficiální název česko-německo-vietnamského divadelního projektu, který pochází z dílny Rimini Protokoll. Jsou mladí, originální a z Berlína, znáš je?

No neznám, když jsou asi z Berlína!

Chápu. Smutné. Já jen, že jsou v Evropě známí svým jiným pojetím reality. Tvoří dokument na jevišti.

Dokument na jevišti? Eee? To jako když je hra o tropickém lese v Brazílii, tak někdo hraje stromy, někdo kytky, někdo opičky a někdo hraje bagr?

Dokument na jevišti je nový koncept divadla, se kterým Rimini Protokoll přišli v Německu před deseti lety. Celé to stojí na tom, že přijdou s nějakým netypickým námětem (třeba kapitál a jeho mezigenerační pojetí, statistika v Berlíně, interkontinentální telehovory...) a dají se dohromady s lidmi, o kterých si myslí, že o tom něco ví. Ti je pak navedou na jiné, úplně normální lidi se všedními životy, kterých se to téma nějakým způsobem dotýká. S nimi potom dělají rozhovory a rešerše a společně vytváří celou kostru představení, které obvykle nemá děj, tak jak je tomu u *Vùng biên giới*.

Jestli to dobře chápu, tak na jevišti nehrají herci, respektive hrají neherci?

Bingo. Tak tomu je ve všech představeních Rimini. Vystupující mají s divadlem pramálo společného. Do-

konce ani nehrají. Jsou tam sami za sebe a za své příběhy a zážitky. Všechny texty jsou ve skutečnosti přeepsané vyprávění oněch „herců“, tudíž to, co slyšíš, jsou reálná fakta a skutečné události. Některé dialogy představitelů a přechody mezi scénami jsou uměle vytvořené. To aby na sebe jednotlivé životní příběhy navazovaly a dávaly smysl.

Hele, a jak je to s tím *Vùng biên giới*?

Vùng biên giới stojí na celém tom principu. Je to představení o Vietnamcích, kteří žijí delší dobu v Čechách nebo Německu. Vystupují tam čtyři dospělí z první emigrantské generace v Německu a tři vietnamské slečny z Čech, které ale patří už do druhé generace. Na první pohled mají jen tři společné prvky: asijský vzhled, asijský původ a evropskou adresu. Ale to je mejlka. Spojuje je třeba otázka vietnamské války – někteří z nich ji zažili, někteří z nich v ní bojovali a někteří se o ní jen učili ve škole. Nebo taková vietnamská specialitka – stán-

kový prodej – se kterou má každý z představitelů nějakou zkušenost. A to je několik z tisíců střípků (nejen) z jejich života. Ty kousičky sběrači – režiséři – sesbírají a se skládají z nich mozaiku, ne-li rovnou zrcadlo nastavující jiný, nový pohled na danou otázku. Rimini Protokoll totiž pokaždé pojmu tu technickou stránku hry zcela nekonvenčně a nadmíru originálně.

Nepobírám podruhé.

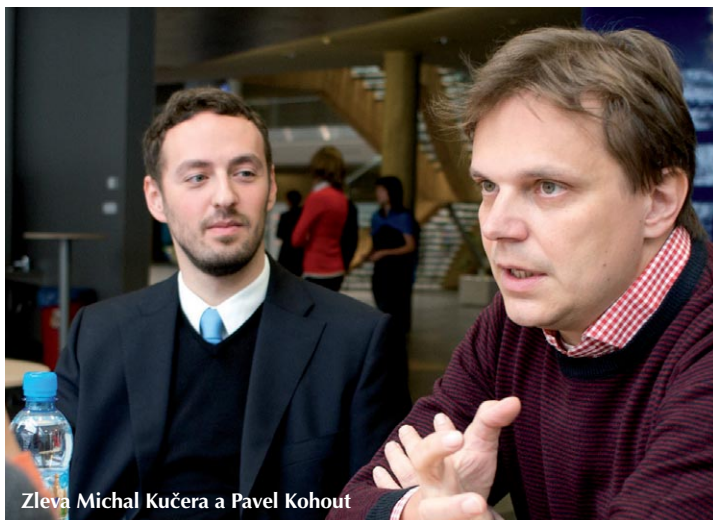
Takhle. Nejedná se o klasické divadlo a ani o klasické rekvizity dotvářející scénu. Rimini ve svých hrách využívají k dokreslení vyprávění jednotlivých postav třeba multimédia – video (promítané na bílou látku), lasery nebo projektor, Němci tomu říkají polylux.

Cítím progresi. Asi jdou s dobou. A další důvod, proč bych to měl vidět?

Snad jen... Nevšiml sis někdy, že mezi Německem a Českou republikou leží Vietnam?

Rozhovor

O euru, rozpočtu i evropském prezidentovi

Zleva Michal Kučera a Pavel Kohout

Radek Špicar

Pokračování ze strany 1

naopak drží při zemi. To, zda je země příliš závislá na jednom odvětví, nebo ne. Toto jsou důvody – a je jich obecně velmi mnoho – které rozhodují o tom, jestli se krize na někom odrazí více, nebo méně.

Je pravdou, že České republice koruna během krize samozřejmě trochu pomáhá – exportéři mohou vy-

vestice, které by právě v krizi pomáhaly, protože by přinesly nová pracovní místa.

Pavel Kohout: Tohle je složitější problematika. Jde o to, že euro, pokud by bylo soustředěno na země, které si to mohou dovolit, jako je Německo, Benelux – i když Belgie vzhledem k jejím veřejným financím s velkým otazníkem – Rakousko

Přestože je to těžké přesně určit, vzhledem k tomu, že se vývoj událostí stále mění, preferujete nějaký konkrétní termín pro přijetí eura?

Radek Špicar: Pro nás už včera bylo pozdě. Potřebujeme zavedení eura v co nejkratším časovém horizontu. Není to jednoduchý proces. S přihlédnutím ke všem lhůtám, které nelze obejít, byl nejbližší možný termín, a teď už bohužel hovořím v minulém čase, rok 2013. V určitém období to bylo splnitelné, ale naši národohospodáři se nechovali tak, abychom to zvládli, byť si myslím, že potenciál jsme k tomu měli. V tuto chvíli netuším, jak se podaří zkrotit obrovský deficit státního rozpočtu. To považuji za vážný makroekonomický problém. Situace navíc může ještě gradovat, neboť se zdá, že někteří politici to ani nevnímají jako vážný problém. Bavíme se tedy přinejlepším o letech 2015.

zřejmě důležité vzhledem k tomu, že jsou to výrazní daňoví plátcí a zaměstnavatelé. Ale není to rozhodně jediný pohled.

Pavel Kohout: Především je tu otázka, jestli eurozóna vůbec vydrží jako jednotný celek – postupně se nám to začíná drobit. Nechtěl bych, abychom za deset nebo dvacet let byli v situaci, aby Česká republika, která bude mít ještě stále možná udržitelné veřejné finance, musela dotovat další kolegy z eurozóny, kteří už budou ve stádiu bankrotu. A to vůbec není vyloučené.

FALEŠNÉ BEZPEČÍ

Co říkáte nedávno schválenému rozpočtu, který je více schodkový, než se očekávalo? Jak to vidíte do budoucna?

Radek Špicar: My jako podnikatelé býváme vnímáni jako neustále volající po nějakých protikrizových opatřeních a stimulech, které by zatížily výdajovou stránku státního rozpočtu. Ono to tak ale není. My jsme ti první, kteří žádají rozpočtovou stabilitu. A to z toho důvodu, že právě disciplína v téhle oblasti je klíčová pro přijetí eura. Byli bychom sami proti sobě, kdybychom navrhovali opatření, která by schodek rozpočtu ještě výrazněji prohlubovala. Jak to vidíme do budoucna? Považujeme za poměrně nešťastné předvolební hrátky a slibování nejrůznějších balíčků pro rozličné zájmové skupiny. Je to ale bohužel velmi krátkodobá politika. Dají se tak možná vyhrát volby, ale naše politická reprezentace by si měla uvědomit, že je třeba dívat se i za jejich horizont. Oni budou poté těmi,

„Exportéři mohou využívat levnou korunu při vývozech. Problém ale je, že není kam vyvážet.“

(Špicar)

užívat levnou korunu při vývozech. Problém ale je, že není kam vyvážet, protože zboží nikdo nekupuje. Proto tuto výhodu nemůžete v praxi příliš využít. Nevýhody pramenící z neexistence eura jsou ale zcela jasné. K těm hlavním patří volatilita (pozn. red.: kolísání kurzu) koruny, která je zničující. Kvůli ní nevíme, co čekat, a nejsme schopní plánovat naši cenovou politiku, protože koruna lítá z extrému do extrému od dvaceti tří korun do dvaceti sedmi. Nikdo to nemá pod kontrolou – ani Česká národní banka, přestože ráda vytváří opačný dojem. Kurz je spíše pod vlivem spekulací velkých finančních hráčů, kteří si s ním hrají, protože měn, se kterými dnes v Evropě můžete spekulovat, už moc není. To nás vystavuje velkému nebezpečí. Problémem číslo dvě je, že přicházíme o investice, neboť jsme země, kde se investor nemůže spolehnout na stabilitu měny. Česká republika tím přichází o důležité in-

a Dánsko, byly součástí eurozóny, bylo by to v pořádku. Tedy ty země, které mají určitou úroveň vyspělosti vzhledem k HDP per capita (pozn. red.: na obyvatele) a určitou úroveň konkurenceschopnosti. Kdyby bylo euro ponecháno jen na kontinentální jádro Evropy, tak by to mohlo fungovat docela dobře. Bohužel, bylo z politických důvodů přijato i v zemích, kde nemělo být přijato nikdy.

Česká republika je někde na pomezí. Já netvrdím, že by euro pro Česko nutně muselo mít tak zničující dopady, jako mělo třeba pro Řecko. Dříve jsem byl vlažným přívržencem eura, byť bez nadšení, ale nyní jsem jeho kategorickým odpůrcem jednoduše proto, že se ukázalo, že euro v průběhu posledních deseti let fungování způsobilo největší finanční krizi v poválečném období. V první řadě to byla vina eura a teprve poté všech ostatních faktorů.

„Kdyby bylo euro ponecháno jen na kontinentální jádro Evropy, tak by to mohlo fungovat docela dobře.“ (Kohout)

Michal Kučera: Má to samozřejmě několik faktorů. Pan Špicar prosazuje co nejdříve přijetí eura, což je od zástupce velkého exportéra logické. Musíme se ale podívat i na to, co to přinese „obyčejným lidem“. Musíme spočítat, jakým způsobem se změní cenová hladina, jaký dopad to bude mít na inflaci atd. Hledisko velkých podniků je samo-

kteří se s problémy budou potýkat. Nyní, kdy nemají vládní odpovědnost, se jim o rozpočtu samozřejmě rozhoduje snadněji. Já ale věřím, že jakmile ji mít budou, tlak reality je donutí s tím něco dělat. Čím více teď popustí uzdu, tím komplikovanější to pro ně následně bude a tím bolestnější následná opatření budou muset být.

Jaké budou jeho skutečné dopady na ekonomiku České republiky? Bude ta situace o mnoho horší, než jaká by byla, kdyby rozpočet zahrnoval pouze takový schodek, s jakým se původně počítalo?

Pavel Kohout: Zatím ještě pořád nehrozí, že by stát nemohl kryt své závazky. Ze strany domácích investorů, což jsou zejména banky, pojišťovny a penzijní fondy, je stále velká poptávka po českých státních dluhopisech. Česká republika má tu výhodu, že je málo závislá na externím financování – české dluhopisy jsou relativně málo vlastněné zahraničními investory, takže v tomto směru jsme stále z větší míry soběstační. Což je sice na jednu stranu výhoda, ale na druhé straně to vede k falešnému pocitu bezpečí.

Radek Špicar: Problémem číslo dvě, po problému číslo jedna, kterým je snížená poptávka po českém zboží na zahraničních trzích, je velmi ztížený přístup k financování. Přestože české banky na rozdíl od mnoha jiných, například v Americe nebo západní Evropě, peníze mají, pečlivě si je střeží a nepůjčují je. Tím ale krizi ještě více prohlubují. Podniky pro své přežití peníze potřebují

a platí to dvojnásob v této těžké době. Proto je například velmi nešťastné, když se stát snaží získat peníze na profinancování rozpočtového deficitu formou dluhopisů. Ty totiž stáhnou z trhu peníze, které by jinak mohly použít podniky na své provozní anebo exportní úvěry. Je tu našlápnuto na dvě stě miliardový deficit, jenž je složený z prapodivných balíčků určených skupinám, které to vůbec nepotřebují, a zároveň chybí několik miliard pro investice do exportu, které jsou potřebné a vrátí se.

A teď by to chtělo nějakou odlehčující vánoční otázku! (*smích*)

EVROPSKÝ PREZIDENT? KDO?

Moje odlehčující otázka odbočí od ekonomie a bude směřovat k novému evropskému prezidentovi, který byl doposud v podstatě veřejností neznámou osobností. Co mu říkáte?

Radek Špicar: To budete muset vymyslet ještě nějakou jinou.

Sám považuji vytvoření postu unijního reprezentanta pro zahraniční politiku za důležitý krok vpřed, který může do budoucna fungování evropských institucí zefektivnit

a posílit nadnárodní charakter Evropské unie. Bude ale trvat ještě mnoho let, než se Unie stane skutečně svébytným nadnárodním celkem se vším všudy. Tento trend však vítám.

„Evropa dává najevo určitou vnitřní bezradnost ve svém směřování.“
(Kučera)

Pavel Kohout: Já teď marně přemýšlím, jak se vlastně ten evropský prezident jmenuje, a obávám se, že mě to nikdy zajímat nebude. Když se podíváme na dobu před sto lety, kdy na světě existovalo méně států celků, než je dnes, vidíme nezadržitelný trend směrem k postupnému osamostatňování. Pokus vytvořit evropský „super stát“ je umělý a nepřírozený a časem to skončí asi tak, jak skončila Čína v 19. století. To znamená totální stagnaci.

Michal Kučera: Jen bych dodal, že volbou tohoto konkrétního člo-

věka na tuto funkci Evropa dává najevo určitou vnitřní bezradnost ve svém směřování. Po mnohaletých deklaracích, že by Evropa měla být co nejvíc jednotná, vidíme, že lídři největších zemí nejsou ochotní vzdát se své dominantní pozice a podpořit opravdu silného kandidáta. To je podle mého názoru v určitém rozporu s ideály, které jsme celou dobu poslouchali.

Pavel Kohout: Vráťm se k tomu tentokrát pro změnu vážně. Po dlouhá stáletí Německo a Francie válčily o to, kdo vytvoří impérium na evropském kontinentě. Nakonec se rozhodli, že spojí síly a vytvoří společné impérium, v němž se ostatní země podřídí. Evropská unie je ve své podstatě pokračováním imperiálních myšlenek z 19. století.

Radek Špicar: Kdybych přistoupil na vaši argumentaci, tak díky bohu za to, že je to integrace světovými prostředky. To samo o sobě má obrovskou hodnotu.

*Tereza Jermanová
a Tomáš Vilím*

Nezkrácenou verzi rozhovoru najdete na našich webových stránkách.

Delegáti píší

Vídeň, Wien, Vienna!

Valčík, sídlo OSN, Schnitzel, Sacher, Hundertwasserhaus, Munch, Stephansdom, Schönbrunn – to vše je Vídeň, kterou jsme zažili na vlastní kůži!

Tereza Hausmanová
delegátka Kanady

Je pátek 15. ledna 2010 a účastníci zájezdu do rakouské metropole se v brzkých ranních hodinách postupně scházejí u Masarykova nádraží v Praze. Ačkoliv je 3.45 ráno, po ospalosti nejsou ani stopy a všichni vypadají celkem svěže a usměvavě.

V CENTRU DĚNÍ SPOJENÝCH NÁRODŮ

Z Prahy se vydáváme autobusem po dálnici do Brna, kde přibereme na palubu zbytek účastníků a můžeme plynule směřovat k našemu cíli číslo jedna – centru OSN ve Vídni. Kdo hledá, najde, a tak i my se po několika minutách bloudění

mezi lesklými výškovými budovami dostáváme k té správné, kde máme možnost nahlédnout do prostředí diplomatických kruhů. Čeká nás prohlídka sídla Informačního centra Spojených národů, mnoho zajímavých přednášek a v neposlední řadě dobré jídlo z místní kantýny.

Převážnou většinu z nás nejvíce zaujaly informace o Mezinárodní agentuře pro atomovou energii – dozvěděli jsme se, jak funguje, zjistili podrobnosti o smlouvě o nešíření zbraní hromadného ničení a byli jsme seznámeni s pohledem „zevnitř“. „Překvapila mě vstřícnost, ochota a nadšenost pro práci všech zaměstnanců, alespoň těch, co jsem viděl, potkal nebo měl čest s nimi mluvit,“ odpovídá Tomáš K. na otáz-

ku, co ho nejvíc ve vídeňském sídle OSN zaujalo. Tomáš V. dodává: „Je úžasné, jak se tam mísí národnosti. Na jednom místě můžeš potkat Mongola, Japonce, Číňana a Etiopana.“

HURÁ ZA HISTORIÍ

Po několika náročných, ale velmi přínosných hodinách strávených v prostředí Spojených národů jsme se přesunuli do hostelu. V sobotu ráno jsme zde posnídali a vyjeli směrem k jednomu z nejkrásnějších barokních zámku v Evropě – Schönbrunnu. Zájemci o historii navštívili císařské komnaty, jiní, kteří si chtěli užít krásného počasí a přírody, se vydali na procházku parkem do okolí zámku a na kopec, na němž se tyčí Gloriette, odkud je překrásný výhled na město.

Poté jsme navštívili výstřední a dokonalejší Hundertwasserhaus. Kolem poledne nás autobus vysadil na Theresienplatz, odkud jsme šli ke Stephansdom, gotické katedrále přímo v jádru města. Následovalo volno, které každý strávil dle svého gusta – výstava impresionistů v Albertině, výstava Edvarda Muncha, nákupy, kavárna, procházka městem...

BYLO TO SUPER

V pět hodin odpoledne opouštíme krásné moderní město plné historie. Jaké jsou dojmy účastníků? „Bylo to super, naprosto skvělé, ještě bych tu tak týden klidně zůstal.“ Nuže, nezbyvá nám nic jiného, než se vrátit zpátky do české reality a uchovat tuto skvělou exkurzi v naší paměti.

Jak to padalo...

Seriál o pádech komunistických režimů: ČESKOSLOVENSKO

Sametová, něžná, blesková... Takové přívlastky se k ní nejčastěji pojí. Jaká ale vlastně byla ta naše „revoluce“? Byla skutečně revolucí? A byl proces přechodu od komunismu k demokracii opravdu záležitostí několika dní, jak říká známá glosa T. G. Ashe?

Před dvaceti lety započal proces, který pokračuje dodnes. Režim, jenž v Československu přetrvával celá čtyři desetiletí, se na přelomu 80. a 90. let minulého století nečekaně zhroutil v několika listopadových dnech. Lidem, kteří v té době stáli v ohnisku tohoto otřesu, se tak otevřel prostor, který bylo třeba zaplnit něčím novým – novými ideály, novou morálkou. Zároveň s tím se však objevila další nová věc – odpovědnost, a dokonce problémy. Začalo období „obnovy“, období demokratizace. A přestože vyhlídky do budoucna nebyly nikdy příliš optimistické, věřilo se, že vše pobežší rychleji.

Přestože i u nás existovaly opoziční skupiny, opozice byla příliš rozdrobená, často bez vlastního politického programu či bez ambice podílet se na moci, a veřejnost o jejích aktivitách tušila jen velmi málo. Jako Poláci měli Lecha Walesu, Češi měli oblíbeného dramatika a disidenta Havla, který se ale vůdčí osobností opozice stát odmítal. „Mediální simulace skutečnosti učinila z Havla vůdce politické opozice, aniž by však v Československu silná, respektovaná politická opozice vůbec existovala. (...) Byl nejvyšší čas ji začít budovat.“ Píše historik Jiří Suk v knize *Labyrintem revoluce*. Vlna odporu se vzdmlula teprve ve chvíli, kdy

Tvrdý vyjednaváč – československý premiér Ladislav Adamec.

Protichůdné rozkazy komunistického vedení o tom, že policie nesmí zasáhnout, a zároveň že se kordón demonstrantů nesmí za žádnou cenu dostat do centra, byly pro režim fatální. „Ptal jsem se, jak je máme zastavit, když nesmíme zakročit? Ale nikdo mi to nebyl schopný vysvětlit,“ vzpomíná pro týdeník Respekt Michal Danišovič, muž, který velel policejnímu zásahu ze 17. listopadu. Povolená studentská manifestace měla být poklidným připomenutím padesát let starého nacistického zásahu na vysokoškolských kolejích; namísto toho se stala symbolem pádu komunismu. Okřídlená slova T. G. Ashe o tom, že zatímco Polsku to trvalo deset let, Maďarsku deset měsíců a východnímu Německu deset týdnů, Čechoslováci to stihli za deset dní, obletěla svět.

SPIKNUTÍ STB?

Změny byly opravdu překotné a Občanské fórum (OF) vzniklé krátce po 17. listopadu se na ně spíše snažilo reagovat, než aby dění přímo utvářelo. Ve skutečnosti nebyla rychlost, v jaké se tyto události seběhly, příliš pozitivním faktorem. Československo přišlo o čas, během něž by docházelo k postupné aktivizaci společnosti, probuzení z apatie a vytváření občanské společnosti. Jednoduše řečeno, československá společnost, která období normalizace prospala na svých chatách, se nestihla politizovat. A přestože se ten-

to problém možná nezdál být zásadním do konce roku 1989, jeho hloubka se měla projevit již velmi brzy.

Opozice vůči komunistickému režimu měla v tomto příliš krátkém čase problémy s vlastním definováním, byla váhavá a těžko si uvědomovala, jaký triumf drží v rukou. Jak by také ne, vždyť nedávni vězni stáli náhle – řečeno bez nadsázky – tvář v tvář svým věznilům, kteří se měli stát jejich partnery pro vyjednávání. To, o co mnoho let usilovali, se během několika hektických dnů stalo realitou. Sám o sobě byl takový výsledek velkým úspěchem; a pro tehdejší jádro OF bylo těžké si představit, že je třeba chtít ještě víc.

Nejistotu opozice navíc podněcovaly konspirační teorie o spiknutí a vojenském zásahu živené StB, které ale rozhodně nebyly neoprávněné – 23. listopadu byly v Čechách i na Slovensku do plné pohotovosti uvedeny příslušné armádní jednotky, jejichž úkolem bylo zabránit předání moci, a svou činnost aktivizovaly i Lidové milice.

ŠALFA, ŠTOLFA... ČALFA!

Ladislav Adamec, s nímž Občanské fórum vyjednávalo, zkušený komunistický politik a československý premiér, dokázal této nejisté pozice opozičních sil velmi dobře využít. Uvědomoval si, že na něj Václav Havel sází a jako s jedním z mála představitelů skomírajícího režimu je s ním ochoten jednat. Adamec pro

Budoucí prezident Václav Havel hovoří k davu z balkónu nakladatelství Melantrich na Václavském náměstí.

DOHÁNĚNÍ SOUSEDŮ

Zatímco dění v Polsku i v Maďarsku bylo na počátku roku 1989 již v pohybu a východní Němci demonstrovali svou nespokojenost s režimem opouštěním svých trabantů a masovým exodem, Československo, jak psali západní pozorovatelé, jakoby spalo.

Václava Havla zadržela komunistická policie. S jeho propuštěním odpor veřejnosti, alespoň prozatím, znovu utichl.

LEVOU ZADNÍ

V polovině listopadu se ale objektivy obrátily znovu k nám – Češi si „něžně“ vyzvonili počátek změn.

Havla představoval muže vhodného pro přechodné období, tedy do té doby, dokud nedojde ke stabilizaci situace a úplnému předání moci. Zlom ovšem nastal ve chvíli, kdy premiér předložil návrh na sestavení federální vlády. V jednoduché formuli 15:5, tedy patnáct komunistických ministrů ku pěti nestraníkům, objevila veřejnost podnět k uvolnění dosud nevyčerpané energie. Masové protesty na okamžik přitlačily Adamce, který však stále nevyložil všechny karty na stůl, ke zdi, a vedly k jeho demisi.

Příležitost dostal jiný muž – právník a neznámý aparátník, kterému Václav Havel, jenž na této pozici již viděl Slováka Jána Čarnogurského, nemohl doslova přijít na jméno – Marián Čalfa.

JAK UDĚLAT Z HAVLA PREZIDENTA

Bude-li předsedou federální vlády Slovák a komunistka, prezidentem se stane Čech, nestraník, jak bylo dohodnuto u „kulatého stolu“. Zdánlivě tedy nic nebránilo tomu, aby se československým prezidentem stal vůdce opozice a symbol sametové revoluce Václav Havel. Před Hradem bylo však „nerváno“ – o prezidentský post se ucházel nejen Havel, ale i „osmašedesátník“ Čestmír Císař, slovenský národní hrdina Alexandr Dubček a bývalý premiér Ladislav Adamec.

„Občanské fórum nevědělo, jak udělat z Havla prezidenta,“ komentoval vývoj později Čalfa, který byl na rozdíl od OF znalý poměrů ve Shromáždění. Toho se rozhodl využít v jeho původním složení, kdy bylo zvyklé odsouhlasit vše, co mu bylo autoritativně předloženo. Spolu s Václavem Havlem tak vytvořili plán, na jehož konci měl být Havel jednomyslně zvolen prezidentem a Alexandr Dubček předsedou Federálního shromáždění – v posledních dnech roku 1989 se tak opravdu stalo.

NOVÉ DESETILETÍ...

Občanské fórum, které po příchodu Havla na Hrad přišlo o charismatického a jednotícího vůdce, se zaobíralo hromadícími se problémy, aniž by se soustředilo na svou vlastní roli v procesu, která nadále neměla být jen spontánní, a s každým dnem rostly požadavky na její jasnější definování.

Vývoj se přesunul do nové etapy, jež měla být ještě složitější než ta první. Reformní hnutí stálo před prvními svobodnými volbami, které se měly uskutečnit v červnu následujícího roku, i před konfliktem mezi slovenskou a českou stranou federace, jenž vyústil v boj o název státu, tzv. pomlčkovou válku. Pomalu se ukazovaly vnitřní rozpory, které dovedly Občanské fórum k jeho rozpadu, a začínalo být jasné, že vyjedná-

„...volí Klaus“ – rok 1998 a vyhraněná volební kampaň předsedy ODS založená na odporu vůči konkurenční ČSSD. Po ní následovala čtyři léta vlády obou stran – doba „opoziční smlouvy“.

listou? Pokládal řečnickou otázku někdejší předseda české vlády Petr Pithart. Stejně jako on, většina čelních představitelů opozice odmítala princip kolektivní viny a rozdělení společnosti na oběti a viníky. Dobře si uvědomovali, že takový „hon na čarodějnice“ by se před ničím a před nikým nezastavil.

Přesto se hlavním tématem červnových voleb stalo vymezení se vůči komunismu. Nejsilnější distancace se projevovala právě u těch, kteří s režimem spolupracovali, a nyní se domnívali, že nový radikalismus a silná slova namířená proti starým pořádkům pomohou zapomenout bývalé křivdy. Politoložka Vladimíra Dvořáková o tom napsala: „...je absurdní pokoušet se vyrovnat s minulostí tím, že ji zakážeme, ignorujeme, škrtneme či odsoudíme jako nemravnou.“ Možná proto, že prostředky, které pro vyrovnání s minulostí použijeme, mohou mít dopad i na naši budoucnost.

NIC NEKONČÍ... JEDEME DÁL!

Uběhlo dvacet let. Demokracie se stále ještě konsoliduje a tím spíš musíme být opatrní. Nejspíš nám nehrozí vojenský zásah zvenčí – ať už ze strany Spojených států nebo Ruska, přestože o tom v novinách tak rádi píší. Měli bychom konečně přes-

vat hledat onoho „vnějšího nepřítele“ a zaměřit se sami na sebe. Nedešťovat, ale stavět. Pokud se podíváme na poslední dvě dekády, těžko si je spojíme s výrazným pokrokem. Rozpad Československa, opoziční

„V listopadu byly v Čechách i na Slovensku do plné pohotovosti uvedeny armádní jednotky, jejichž úkolem bylo zabránit předání moci.“

smlouva, netransparentnost a korupce, televizní krize, vila v Toskánsku, Tlustý ve vířivce... To jsou jen střípky. Přesto jsme dnes dál – můžeme otevřeně mluvit o tom, co nás bolí, a třeba s tím i něco zkusit udělat. Jak nedávno při svém vystoupení k výročí sametové revoluce řekl bývalý prezident Václav Havel: „Naše země vzkvétá, ale občas dost divně.“

Jaká tedy byla naše „revoluce“? Možná právě proto, že byla naše, se nám tak těžko hodnotí...

Tereza Jermanová

„Mafie po česku“: na pohřbu zastřeleného Václava Kočky ml. se sešla většina českého showbyznysu.

Zatímco demokratické hnutí paradoxně usilovalo o zvolení prezidenta starým parlamentem (pozn. red.: myšleno Federální shromáždění, dvoukomorový parlament společný Čechům a Slovákům), ten sám sebe prohlásil za nekompetentní pro volbu hlavy státu a požadoval volbu přímou, v níž by Havel proti velmi oblíbenému Dubčekovi pravděpodobně neuspěl.

vání o ekonomické reformě bude značně komplikované.

KOMUNISTA Z KOLA VEN!

Společnost však před sebou měla další velké sousto – otázku vyrovnávání se s minulostí, jež se zrcadlila ve fenoménu antikomunismu nebo v lustracích. Je opravdu každý komunist nemravným člověkem a každý aktivista OF bezúhonným idea-

1. Manipulování televizní Rady a nástup Bobošíkové do čela ČT v roce 2000 vyústil v přerušení vysílání. 2. Premiér ČSSD Stanislav Gross po aféře skládá své funkce – září 2005.

O čem jednáme? / What can you find on our agenda?

Afghanistan: are we going to deal with this challenge successfully?

On 1st of December, President Obama gave a speech at the US Military Academy at West Point in which he outlined the American strategy on Afghanistan. In this piece of writing I will briefly analyse the three main levels of Obama's plan in the international context and show the main threats to its success.

Michal Pečeňa

Member of the Model NATO Team

1. MILITARY ACTION

The President will send 30,000 additional troops to Afghanistan during the first part of 2010 – 'the fastest possible pace'. This presents a significant increase – in December there were 68,000 American soldiers deployed in Afghanistan. About 46,000 of these were a part of the International Security Assistance Force (ISAF), alongside 39,000 men and women from NATO member states and other partner countries (the most important non-NATO contributor being Australia with 1,550 troops). Mr. Obama called upon America's allies to increase their involvement as well. Most of the important countries are reluctant to do so, however, since their public is largely not in favour of the war in Afghanistan.

Debates are going on in the parliament and cabinets – currently it seems that 7,000 additional non-American troops will be deployed.

In July 2011, the American forces are supposed to begin their withdrawal. Setting a timetable is an idea criticised by many, since it reduces flexibility of the allied forces (nobody can tell how quickly things are going to be improving on the ground) and sends an encouraging message to the Taliban: Survive through the next few years and Afghanistan is yours. On the other hand, Obama needed to show that he is not going to get stuck in Afghanistan forever. He made clear that the US is not doing a nation-building project, because it 'can't be achieved at reasonable costs'. The aim here is to decrease the power of Al-Qaeda and the Taliban, hand the responsibility over to the Afghan government and leave. In this respect, the timetable also sends a message to Mr. Karzai: 'Try your best to build a well-functioning government and a strong army, because we are not going to be covering your butt forever.'

Given the nature of this strategy, the most important task for the International forces seems to be the training of the Afghan army and po-

lice. Insofar, the results in this field are ambivalent. As for the quantity, it is not that bad – 100,000 members of the Afghan National Army have been trained, out of the 134,000 soldiers scheduled to be prepared by October 2010. It is the quality that is lacking – mainly because of the incompetent officers, result of the nepotism and corruption in the Afghan government which leads us to the second level.

2. CIVILIAN SURGE

Despite the President's strong sentences like 'the days of providing a blank check are over' the fact remains that the US government has basically no other option than to support Mr. Karzai. It is still better than if the Taliban took over or if the country fell to pieces. That is why Mr. Obama talked a lot about how the Afghan government has to improve, but he mentioned no policy which would push it in the desired direction. By handing out various positions in the government, the bureaucracy, and the army, Mr. Karzai can buy loyalty from warlords which

would otherwise use his power against him. For these reasons, no significant improvement in the battle against corruption and nepotism is in sight.

3. PARTNERSHIP WITH PAKISTAN

The reason why cooperation with this country has been set as one of the key points of the new strategy is simple – regions alongside Pakistani border provide safe havens for Al-Qaeda and the Taliban. And while it may be true that 'It has become clear that it is the Pakistani people who are the most endangered by extremism', as President Obama has said, Pakistani government is still reluctant to cooperate. It perceives the government of Hamid Karzai as a project of the West and India – its traditional rival. Mr. Zardari, president of Pakistan, is also afraid that when the Americans leave Afghanistan they will stop providing Pakistan with generous financial aid. He would prefer the West to reconcile with the Taliban on the highest level – something which especially Americans are not willing to do.

LIDSKO-PRÁVNÍ BIOGRAF PŘEDSTAVÍ NEVIDITELNÉ DĚTI

Přijďte zítra na další projekci Lidsko-právního biografu a seznamte se s rozmanitými osudy sedmi dětí z různých koutů světa. Jaké je to vyrůstat v Itálii, Velké Británii, Africe, Brazílii, Číně, Srbsku a Černé Hoře či ve Spojených státech? To uvidíte v unikátním snímku Neviditelné děti, natočeném ve spolupráci s fondem UNICEF, Světovým potravinovým programem OSN a Ministerstvem zahraničí Itálie.

Již zítřka ve 14.00 na Gymnáziu Nad Alejí!

Informace o dopravě na místo konání naleznete na www.studentsummit.cz.

Rwandská genocida a úloha OSN

Mezi dubnem a červencem 1994 proběhla ve Rwandě genocida na menšinovém etniku Tutsiů. Celková bilance je podle odhadů 600 000 až 1 000 000 mrtvých během pouhých 100 dnů.

Michal Thim a Anna Hlaváčová
Rada bezpečnosti

TŘÍDĚNÍ „DLE DOBYTKA“

Hlavní charakteristikou genocidy je její plánovitý charakter a účast vládních představitelů. Odhalit genocidu v přípravné fázi je obtížné, ale Rwanda byla v tomto směru odlišný případ. Bohužel OSN v čele se svým nejvyšším vedením a mezinárodními společenstvími tragicky selhaly ve svých závazcích plynoucích z *Konvence o prevenci a trestání zločinu genocidy* (1948).

Kořeny poslední genocidy 20. století spadají do doby belgické mandátní správy nad Rwandou, které se Belgie ujala poté, co byly původně německé kolonie v regionu rozděleny mezi vítězné mocnosti. Belgická mandátní správa zavedla několik opatření, která nebyla příliš vzdálena rasovým zákonům uplatňovaným v Německu po nástupu Adolfa Hitlera k moci. Mimo jiné takové, podle něhož měl každý ve svém průkazu etnickou identifikaci. Toto dělení bylo dost problematické, vzhledem k tomu, že neexistovaly zjevné rozdíly mezi Hutuy a Tutsi (které původně existovaly – prameny hovoří o tom, že Tutsiové byli světlejší pleť a vyšší, ale postupem času se tento rozdíl ve vzhledu vytratil). Belgičane proto dále zavedli „třídní“ rozdělení – každý, kdo vlastnil deset a více kusů dobytka, byl považován za Tutsie (a tudíž člena vládnoucí „třídy“), ostatní byli Hutuové.

STŘÍDÁNÍ U MOCI

Po vyhlášení nezávislosti v roce 1962 se karty obrátily a Belgičany

dosazení vládců se stali utlačovanou menšinou. Řada Tutsiů a politicky umírněných Hutuů uprchla především do Ugandy, kde v 80. letech založili guerillovou armádu – Rwandskou vlasteneckou frontu (RPF). V roce 1990 začala rwandská občanská válka poté, co RPF podnikla invazi z území Ugandy. Režim prezidenta Juvenala Habyarimany využil této skutečnosti k vystupňování kampaně proti Tutsiům žijícím ve Rwandě. Konflikt byl přerušen v srpnu 1993, kdy byla v Aruše v Tanzánii podepsána dohoda mezi vládou a rebely. V samotné Rwandě však rostl vliv radikálů a přípravy ke genocidě nabraly na intenzitě, stejně jako rostla nenávistná propaganda v čele s novinami Kangura, které vedl Hassan Ngeze (následně odsouzen na 35 let). Plány na likvidaci tutsijské populace byly probírány i na zasedání vlády.

RÁDIO VRAŽEDNOU ZBRANÍ

Výsledkem dohod z Aruši byla dohoda o sdílení moci a zřízení přechodné vlády. V důsledku vstoupení příměří v platnost byly ve Rwandě rozmístěny jednotky mise UNAMIR (United Nations Assistance Mission for Rwanda) pod vedením kanadského generála Roméo Dallairea.

Rozbuškou pro zahájení připravovaného masového vraždění byl 6. duben 1994, kdy došlo k sestřelení letadla, na jehož palubě byl rwandský a burundský prezident. Ještě téže noci se začal plán genocidy realizovat.

Je třeba zdůraznit, že v období dubna až července stejného roku probíhaly v zemi dva paralelní a vzájemně propojené konflikty. Kromě

Uprchlícký tábor u rwandského města Goma v průběhu epidemie cholery.

genocidy došlo rovněž k zahájení ofenzivy RPF proti pozicím rwandské armády. Genocidu prováděly zejména předem vyzbrojené polo-vojenské jednotky (milice) hutuských radikálů Interahamwe (tedy „Ti, kdo bojují spolu“) a Impuzamugambi („Ti, kdo mají společný cíl“), napojené na vládní stranu. I když některé jednotky měly střelné zbraně, většina vražd byla provedena mačetami. Kvůli nenávistné kampani rozhlasové stanice RTLM a novinám Kangura vraždili i obyčejní obyvatelé měst a vesnic, avšak někteří tak konali pod nátlakem. Obětmi nebyli jen Tutsiové, ale i umírnění Hutu.

NEČINNÁ OSN

Na začátku roku 1994 obdržel Roméo Dallaire informaci od osoby z blízkého okruhu prezidenta, která se podílela na výcviku jednotek Interahamwe, o chystaných masakrech, a tatáž osoba mu poskytla informace i o tajných skladech zbraní. Generál Dallaire začal plánovat zásah za účelem zabavení zbraní a zároveň informaci od tajného zdroje poslal na vedení mírových operací do New Yorku. Odpověď byla šokující: akce byla zastavena a Dallaire dostal příkaz, aby sdělení informátora předal prezidentovi Habyarimanovi. Šance zastavit genocidu byla promarněna.

Dále už sehrálo hlavní roli mezinárodní společenství. Krátce po začátku masakrů žádal generál Dallaire o navýšení mise na 5 000 vojáků (z původních 2 500), aby následně čelil odpovědi, že se mise redukuje na zhruba 15–20% stavu. Belgie stáhla všechny své vojáky poté, co byla zavražděna desetičlenná belgická ochranka rwandské premiérky. Spojené státy soustředily své úsilí na odmítnutí použití termínu genocida a Francie hrála ve Rwandě mocenské hrátky ve stylu koloniálních válek 19. století, když podporovala rwandský režim proti invazi z „anglofonní“ Ugandy. V červnu 1994 autorizovala Rada bezpečnosti francouzskou misi, která se v průběhu července rozmístila na jihozápadě Rwandy. Tento zásah byl prováděn mnoha kontroverzemi – když mise posloužila zejména k tomu, aby zpomalila postup RPF a umožnila řadě pachatelů uprchnout do východního Konga.

Adekvátní reakci mezinárodního společenství vyvolala až uprchlická vlna do sousedních zemí, zejména Konga, tehdejšího Zairu. Do uprchlických táborů začaly proudit tuny humanitární pomoci. Paradoxně mnoho z těch, jimž se tehdy dostávalo pomoci a kteří trpěli v nelidských podmínkách, patřilo mezi pachatele genocidy ve Rwandě.

HRAJTE O CENY
S KOMERČNÍ BANKOU

ESEJISTICKÁ SOUTĚŽ SE STUDENTSKÝM KONTEM G2 OD KB

Napište esej v rozsahu jedné až dvou stran A4 na téma „Proč by ČR měla/neměla v nejbližší možné době přijmout euro“, pošlete ji do 28. února 2010 na e-mailovou adresu summit@amo.cz a vyhrajte jednu z cen věnovaných Komerční bankou!

G2
OD KOMERČNÍ BANKY

Model OSN

Rada bezpečnosti – SC

Na třetím přípravném setkání čekal delegáty velice zajímavý host – Hynek Kmoní-

ček. Jeho přednáška o situaci v Kašmíru byla nejen velice přínosná díky jeho zkušenostem na postu vel-

vyslance v Indii, ale také poutavá a zábavná. V Asii zůstali delegáti i během vlastního jednání; věnovali se jadernému programu v Severní Koreji. Jednání mělo vysokou kvalitu zejména díky příspěvku delegátů USA, Rakouska, Číny a Turecka.

Čtvrtý workshop bude ve všech ohledech netradiční. Celý bude věnován jednání, to však nebude zaměřené na žádnou z aktuálních otázek, ale na simulaci historické krize. Pro tento workshop bude Rada svým složením odpovídat roku 1994, kdy se na půdě tohoto orgánu diskuto-

valo nad genocidou ve Rwandě. Nestálí členové budou před sebou mít nelehký úkol reprezentovat jiný, než svůj stát. S přípravou delegátům pomohla prezentace o Rwandě, kterou slyšeli na minulém přípravném setkání. Věříme, že oni i stálí členové svou úlohu splní.

Program:

- simulace historické krize – rok 1994 a genocida ve Rwandě.

Valné shromáždění – GA

Skladba programu třetího workshopu Valného shromáždění se oproti minulým změnila. Po společné dopolední části naši delegáti nejdříve jednali rozdělení dle své regionální příslušnosti a až poté se šli v plénu celého orgánu.

Ačkoliv řady zástupců americko-pacifického regionu oproti předchozím setkáním velmi prořídly, nastavená laťka kvality programu a připravenosti delegátů se vůbec nesnížila. Prvním bodem byly aktuality z regionu. Například Austrálie v Adelaide znovu obnovuje válečné loďstvo. Uruguay očekává změnu

politiky státu po proběhlých prezidentských volbách, které vyhrála opozice, zatímco v Bolívii se po parlamentních i prezidentských volbách u moci udržela dosavadní vláda.

Bodem agendy pro tento workshop byly Mírové mise OSN. Většina

delegátů americko-pacifického regionu měla k tomuto tématu co říct. Díky tomu se přítomným zástupcům podařilo schválit komuniké. Vyskytly se v něm otázky šířky mandátu mise, zajištění standardizace vybavení vojáků z různých zemí nebo forma peacebuildingu.

Na plenárním zasedání byli naši delegáti spolu s ostatními členy Valného shromáždění uvedeni do problematiky mírových misí OSN formou krátké přednášky, na kterou okamžitě navázala velmi živá diskuze. U slova se střídali převážně zástupci evropského a americko-pa-

cifického regionu. Oba bloky států se snažily protlačit důležité body, kterými by se podle nich mělo GA zabývat. Bohužel pro nedostatek času muselo předsednictvo diskuzi ukončit. Posledním bodem programu bylo delegátské okénko Jirky Vicherka a Michaela Rozsypala o tom, co a jak dělá správný delegát.

Program:

- zasedání v regionu;
- shrnutí bodu agendy Bezjaderná zóna na Blízkém východě;
- diskuze v plénu.

Rada pro lidská práva – HRC

Na posledním workshopu minulého kalendářního roku se delegáti HRC vrhli do práce po hlavě a zaměřili se zde především na své rétorické schopnosti. Prvním bodem programu byla vyjednávací hra, kde měl každý z účastníků přisouzenou roli a jejich úkolem bylo dojednat kompromis nejvýhodnější právě pro sebe.

Dále se studenti dozvěděli více o možnostech OSN i jednotlivce v případě porušování lidských práv, a měli tak možnost více zapřemýšlet nad rolí mezinárodních organizací

i jednotlivých aktivistů. Během tohoto workshopu bylo také odhaleno, čemuže se bude věnovat letošní Univerzální periodická revize. Jako probíraný stát byla představena Libye, a to jak po stránce lidsko-právní, tak i politické.

Na závěr se delegáti opět vrátili k řečnické a u vybraných řečníků z vlastních řad odhalovali předsednictvem předem zadané nejčastější rétorické chyby a zlozvyky. Nutno říci, že s velkým úspěchem.

Na lednovém workshopu se vrátíme k otázce reprodukčních práv

žen a také si hravě přiblížíme Jednací řád. Na pořadu dne je mimo jiné jednání o druhém bodu agendy, Reprodukční práva žen, a závěrem si studenti přiblíží stav Libye po stránce lidsko-právní, což také bude téma Univerzální periodické revize, která se uskuteční na únorovém workshopu.

Hostem workshopu bude profesor Luboš Kropáček, islamista a autor mnoha odborných studií, který v současné době působí jako vedoucí Katedry religionistiky na pražské Husitské teologické fakultě a vyučuje

na Ústavu Blízkého východu a Afriky Filozofické fakulty UK.

Program:

- prezentace k bodu agendy Reprodukční práva žen;
- Jednací řád hravě;
- jednání o druhém bodu agendy s rezolucí;
- o lidských právech a Libyi promluví islamista Luboš Kropáček.

Hospodářská a sociální rada – ECOSOC

Po úvodním slově přišlo na řadu pokračování rychlokurzu Jednacího řádu, po jehož absolvování jsou nyní delegáti kvalifikováni k účasti na jednání. Průprava dále pokračovala seznámením s výstupními dokumenty orgánu, tedy rezolucí, deklarací a zprávou. Sváteční atmosféra předvánočního setkání byla povzbuzena iniciativou samotných účastníků, kteří připravili malé občerstvení – děkujeme zejména delegátce Sýrie.

Odborný vhled do bodu agendy Zajištění energetické bezpečnosti

dodala Lenka Kovačovská z Asociace pro mezinárodní otázky. Zástupci států poté dostali možnost sjednotit svá stanoviska v rámci geografického regionu. Jelikož projednávané téma budí mnohé kontroverze, bylo jednání velice dynamické. Do vášnivé diskuze se aktivně zapojila většina delegátů, nad ostatní však lze vyzdvihnout diplomatické úsilí velvyslanců Španělska a Ruska.

Na lednovém setkání bude dokončen kurz Jednacího řádu, tato poslední přednáška nese název Po-

slední finesy. Po jejím absolvování účastníci pokročí na stejnou úroveň znalosti Jednacího řádu, kterou disponují jeho autoři. Delegáti budou

poučení taktéž o základních ekonomických principech a pojmech. Samozřejmostí je jednání o dalším bodu agendy.

Program:

- poslední díl kurzu Jednacího řádu „Poslední finesy“;
- lekce „Ekonomické minimum“;
- regionální jednání;
- jednání o bodu agendy Moderní technologie jako prostředek mezinárodního rozvoje.

Komise pro udržitelný rozvoj – CSD

Dobrat se konstruktivního řešení přijde-li na problematiku změny klimatu není nic jednoduchého, tady pokulhávají i na-

ši starší a zkušenější kolegové. Stačí se podívat, jak ztroskotala jednání o postkjótském období v Kodani. Aby naši delegáti mohli najít správ-

nou cestu na konferenci, uvedl je Mirek Havránek, odborník na slovo vzatý, do tajů uhlíkového cyklu a nejnovějších východisek jako je geo-engineering. Jelikož vychováváme v Komisi pravé znalce, obohatili jsme je i o další vědomosti jednak z oblasti delegátských dovedností, když se seznámili se sepsáním dokumentů na konferenci, a jednak z oblasti rozvojových cílů tisíciletí.

Není divu, že místo planých slibů se delegáti v diskusi snažili o realistická řešení. I když rozprava místy vázla, vyvstala na povrch kritická témata jako financování politik š-

trných k životnému prostředí a kontroly těchto peněžních prostředků. Celý workshop jsme zakončili ve vánočním duchu drobným cvičením na znalost zemí, které zastupují ostatní delegáti.

Program:

- delegátské dovednosti – řečnictví a rétorika;
- Jednací řád;
- bod agendy – Energetické zdroje;
- diskuze nad bodem agendy.

Světová obchodní organizace – WTO

Světová obchodní organizace zahájila odpolední část workshopu poměrně standardně čili přivítáním ministrů a informováním o programu. Po předsednictvu převzal slovo vážený host Miroslav Korčák, vedoucí úseku WTO při stálé misi České republiky v Ženevě. Při své přednášce se orientoval především na otázku rozšiřování WTO. Vzhledem k tomu, že na konferenci se delegáti pokusí přijmout do svých řad Ruskou federaci, obdržené informace jim ulehčí orientaci v plánovaném přijímacím řízení. Náš host

se následně zaměřil i na právě projednávaný bod agendy, liberalizaci

služeb v energetickém sektoru, a na prezentaci bylo navázáno i zajímavou diskuzí a neformálním jednáním.

Druhá část celého odpoledne byla v doprovodu decentní vánoční výzdoby i připraveného cukroví, ministři však i přesto neváhali přednášet svá stanoviska a stejně jako na minulém workshopu již bravurně využívali i postupů umožněných Jednací řádem.

Na příštím workshopu se delegáti setkají s dalším ze zajímavých hostů, čeká je však i projednávání no-

vého bodu agendy, tentokrát NAMA – nezemědělské produkty.

Program:

- přednáška hosta Jana Mühlfeita, Chairmana Microsoft Europe Corporation;
- diskuze s delegáty;
- úvod do bodu agendy Nama – nezemědělské produkty.

Model NATO

Learning how

At the third workshop, the delegates of Model NATO were introduced to the peculiarities of their Rules of Procedure which are based on a completely different philosophy than in the previous years. They are very brief (2 pages) and give a lot of space for initiative of the Ambassadors themselves. Rather than 'rules' in the strict sense of the word, they provide guidelines to conduct productive discussions. They could be nicknamed 'Model NATO Manual'.

UNWRAPPING THE RUSSIAN ENIGMA

After that, students took part in an interactive lecture given by Mr.

Jakub Kulhánek. The topic of the lecture were the relations between NATO and Russia. Mr. Kulhánek did not focus only on NATO's perception of Russia, but especially on the Russian perception of NATO – an approach very rare in the Central-European discourse. Exploring the ambivalent nature of Russia's policy towards NATO countries was very enriching and the delegates did enjoy it a lot – they asked many questions and raised many points, thus making the lecture truly interactive.

COOPERATION?

After the presentation, the North Atlantic Council meeting was held

in which the Ambassadors tried to formulate some common ground for the NATO-Russia Council session which took place right after. The discussion with the Russian delegate focused mainly on the question of Georgia and on a possibility of

some joint policy against piracy. No consensus was reached, nevertheless, the main purpose was achieved – the delegates got familiar with another set of skills they will need.

Model EU

Model Evropské unie startuje!

Model Evropské unie vybral z rekordního množství uchazečů svou „sedmadvacítku“ a jednání mohou začít. Jak probíhalo výběrové řízení a co nás v letošním ročníku čeká?

Pokračování ze strany 1

o obsahu současné agendy Evropské unie. Zda budete schopni a ochotni dosáhnout kompromisů, anebo se namísto toho rozhodnete preferovat národní zájmy, záleží pouze na vás.

Věříme, že si z Modelu EU odnese množství nových zkušeností

a zážitků. A, co je nejdůležitější, že se budete dobře bavit.

A JÁ BYCH CHTĚL TŘEBA... ČESKOU REPUBLIKU!

Možná vás zajímá, jak probíhalo letošní přijímací řízení. Který stát byl nejžádanější, z jakých vysokých škol přišlo nejvíce přihlášek, a další „per-

ličky“. Nahlédněme tedy do zákulisí...

Celkově letos přišlo rekordních 117 přihlášek ze 17 českých univerzit. Na jedno ministerské křeslo tak připadlo 4,33 uchazeče. Nejvíce přihlášek přišlo z Vysoké školy ekonomické (33), Univerzity Karlovy (30), Masarykovy univerzity (20) a Univerzity Palackého (14).

Nežádanějším státem se stala Česká republika, následovalo Spojené království, třetí místo obsadilo Německo. Pro úspěch bylo klíčové co nejvěrněji popsat priority vybraného státu v Radě EU v první polo-

vině roku 2010. Bohužel, ne vždy přihlášky toto zadání respektovaly, a tak dorazily také vnitropolitické analýzy a priority sestavené konkrétním autorem, nikoli vládou daného státu. I přes občasné nedostatky byla však kvalita velice vysoká. Nejvyšší dosažený počet bodů byl 44, nejnižší -3. Pro účast bylo potřeba dosáhnout minimálně 35 bodů, přičemž medián se zastavil na hodnotě 28,1. Konkurence byla velká a na post ministrů se proto dostali jen ti nejlepší!

PERLIČKY Z JEDNÁNÍ

„Obnovitelné zdroje jsou nestabilní – večer prostě sluníčko nesvítí, aspoň pokud já vím...“

Lenka Kovačková, host v ECOSOC

Samozřejmě, liberalizace a blahobyť světa, to je jasné, ale přiznejme si, že Venezuela vstoupila do WTO především kvůli vlastnímu blahobytu.“

Delegát Venezuely, WTO

„My nemáme vůbec žádné lesy a tak jsme závislí na kyslíku z ostatních zemí...“ **delegátka Saudské Arábie, CSD**

„Vážená poroto, vážené delegátky, vážení delegáti...“ **delegátka Ruské federace, CSD**

„Je zatím dostatek neobnovitelných zdrojů, a proto není třeba zavádět zdroje obnovitelné, dokud je ropa naše.“ **Delegátka Libye, ECOSOC**

Top partneři

GENERÁLNÍ PARTNER
MODELU OSN

HLAVNÍ PARTNER
MODELU OSN

MODEL NATO IS CO-SPONSORED BY
THE NORTH ATLANTIC TREATY ORGANIZATION

HLAVNÍ PARTNER
MODELU NATO

British Embassy
Prague

GENERÁLNÍ PARTNER
MODELU EU

Nizozemské velvyslanectví

HLAVNÍ PARTNER
MODELU EU

Zastoupení
Evropské komise
v České republice

UNIVERZITNÍ PARTNER

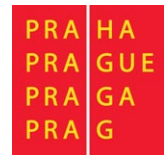
PARTNER ZAHÁJENÍ

PARTNER JEDNÁNÍ

PARTNERSKÉ MĚSTO

Dodavatelé služeb

Mediální partneři

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs

Asociace pro mezinárodní otázky využívá zpravodajství z databází ČTK, jejichž obsah je chráněn autorským zákonem. Přepis, šíření či další zpřístupňování tohoto obsahu či jeho části veřejnosti, a to jakýmkoliv způsobem, je bez předchozího souhlasu ČTK výslovně zakázáno.

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Tereza Jermanová, tel.: 775 281 971; zástupce šéfredaktorky: Dominik Jandl, tel.: 731 952 920; e-mail: chronicle@amo.cz; odborná spolupráce: Michaela Baginová, Lucie Doubková, Jana Hlaváčová, Tereza Jermanová, Kateřina Palová, Kateřina Petránková, Jan Pýcha, Sue Nguyen, Jan Teplý, Daniela Zrucká, Dominik Židek; technická spolupráce: Michaela Petrová; fotografie: Petr Gottfried, Zuzana Fialová, Tereza Jermanová, Filip Moravec, Josef Petrák.